

[Lenger]

på en troværdig måde, at der måtte fremskaffes yderligere oplysninger, og hvis dette flertal eller mindretal havde foreslået, at de yderligere oplysninger blev tilvejebragt på en måde, der faktisk kunne frembringe flere oplysninger i sagen. Vi ville have stemt ja, hvis de videre undersøgelser skulle være foregået i en parlamentarisk kommission.

Jeg synes, det er et dårligt argument imod en parlamentarisk kommission, at her undersøger politikere andre politikere, for hele konstruktionen omkring en rigsretssag bygger jo netop på, at politikere tager stilling til anklager mod andre politikere.

Vi er enige i de bemærkninger, som justitsministeren har fremsat over for udvalget om forholdet mellem en parlamentarisk kommission og en kommissionsdomstol, men jeg vil beskrive det med lidt andre ord.

Jeg vil sige det på den måde, at hvis et folketing skaffer sig yderligere oplysninger ved brug af domstolsbistand, så er det lidt snyd eller – sagt rent ud – ansvarsforflygtigelse. Det, som denne kommissionsdomstol kan, er at give et flertal et alibi for at sidde med korslagte arme, når det engang om et halvt eller et helt år må konstateres, hvad alle ved nu, at der ikke kan placeres og ikke vil blive placeret noget retligt ansvar. Så kan man nemlig skyde skylden på kommissionsdomstolen, og det vil ikke se ud som et tilbagetog for de politikere, der har haft næsen for langt fremme – som f.eks. hr. Svend Heiselberg, der jo som oftest i den offentlige debat placerer sin næse faretruende langt fra hovedet, undtagen når de sager, som han har kommenteret, kommer til debat her i salen; så holder hr. Svend Heiselberg sig pænt i baggrunden.

Men kom ikke og sig, at kommissionsdomstolen ikke har noget formål; det har den. Den skal tage ansvaret, og den skal legitimere en konklusion, som alle undtagen hr. Dohrmann har draget, men som det vil være pinligt for enkelte politikere at drage uden en god undskyldning. Og ikke at forglemme har en kommissionsdomstol også to helt sikre sidegevinster – der går jo sjældent røg uden en brand:

Der var vistnok noget uldent med ham hr. Svend Auken og Arbejdernes Landsbank, og hvad angår det dér brev fra Valby, så har hr. Bjørn Elmquist jo oven i købet sagt, at brevskriveren eksisterer. Det vil være den opfat-

telse, der står tilbage mange år efter, at sagen er slut og indholdet glemt, prentet desto klarere i folks bevidsthed, hvis det lykkes at trække hele processen i langdrag. Og der er vist også noget uldent med de dér A-kasser, som et par borgerlige partier gerne ser fjernet fra fagforeningerne, og det lille indgreb kan man også gøde jordbunden for – en ikke helt uvæsentlig sidegevinst ved at trække denne sag i langdrag og en sidegevinst, man ikke rigtig kan sætte over styr.

Uanset kommissionsdomstolens resultat er der muligvis stor gevinst, men i hvert fald sikre sidegevinster at hente. Man mærker hensigten og bliver forstemt, og derfor stemmer VS imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Nu har hr. Lenger to gange citeret mig for at have sagt, at brevskriveren eksisterer. Det, jeg dermed har villet sige – jeg tør ikke sige, hvordan ordene er faldet, jeg har måske ikke helt så god en hukommelse som hr. Lenger, og jeg har åbenbart gjort et ganske stort indtryk på hr. Lenger – har været, at den, der har skrevet brevet, jo må være en person. Det er, hvad der ligger i det, og hvis man lægger meget andet i det – ja, jeg hører, at en af de lærde juridiske professorer i salen morer sig over det – så er det noget, der står for hr. Lengers egen regning. Det er helt klart. Det brev blev f.eks. sendt ikke blot til mig, det blev sendt til adskillige af udvalgets medlemmer, og det blev sendt til tre dagblade, så det er ikke noget, som kun har cirkuleret blandt ganske få herinde.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Hr. Bjørn Elmquist har ret i, at jeg to gange nu har spurgt om det. Første gang fik jeg en sproglig analyse ud fra ordet »man«, og anden gang fik jeg en sproglig analyse ud fra ordet »triumferende«.

Nu fik jeg så at vide af hr. Bjørn Elmquist, at han kun har sagt, at brevskriveren eksisterer. Ja, det er vel indiskutabelt, at en brevskriver eksisterer, hvad enten vedkommende er anonym eller ej. Men hr. Bjørn Elmquist tilføjede, at han også havde fået andre henvendelser, og at han måtte skønne,